

hovedet har havt en Skilling i privat Formue, i en Alder af 70 Aar trækker sig tilbage, vil man da ogsaa sige, at han ligesaa godt som en Gaardmand kan leve af 900 Rd. om Aaret, eller at han kan leve af det, jeg f. Ex. har, ligesaa godt som jeg? Man vil dog vistnok indrømme, at det er ubilligt at forlange, at han skal kunne stille sine Fordringer ganske efter samme Maalestof, som jeg f. Ex. kan. Det er saadanne Hensyn, som maae tages, og det er i dem, at jeg forlanger, at man maa kunne sætte sig ind. Det er imidlertid dette, som jeg netop troer, at man ikke gjør sig klart, og det kan derfor ganske vist ikke nytte at føre Discussionen længere i denne Retning. Jeg tog derfor ogsaa nærmest kun Ordet for at søge ved enkelte Exempler at vise, at man dog ikke ganske kan fastholde det Standpunkt, hvorpaa hele den anførte Betragtning stiller sig. Sluttelig skal jeg endnu kun gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har sagt, at Pensionerne bleve forhøiede paa Grund af de større Fordringer, som nu stilles til Embedsmændenes Livsstilling. Hvad jeg før sagde, var, at de vare blevene forhøiede paa Grund af den almindelige Forringelse af Pengenes Værd.

S. Pedersen: Naar den ærede sidste Taler sluttede med at paapege forskellige Exempler, hvoraf det skulde fremgaae, at vi fra vor Side ikke kunne overse de Fordringer, der maae stilles fra Embedsmændens Standpunkt, da skal jeg paany indrømme, at dette tildeels kan være rigtigt, men det kan dog ikke udledes af, hvad der fra vor Side er fremkommet om, at Pensioner som de, der ere foreslaaede under Nr. 5 og 6, gjen nemsinntlig ville være anstændige. Vi have ikke forlangt, at en Diplomat, hvilken det ærede Medlem eksempelvis nævnte, eller en hvilken som helst anden Mand i en af de fremtrædende høiere Embedsstillinger skal nøies med en Pension, der endog tilnærmelsesviis kan sættes ved Siden af, hvad en iøvrigt velstaaende Almuesmand har at leve af. Tvertimod; det ærede Medlem tager vistnok fejl — jeg antager, at der vil være statistisk Materiale nok, som kan give veiledende Blik i saa Henseende — naar han troer, at det overvejende

Antal af Landets Gaardmænd i Gjennemsnit har mere end 900 Rd. i Nettoindtægt om Aaret. Men, selv om saa var, — og jeg vilde ønske, at det var saa —, saa siger jeg, at der er et ikke saa lidet Spring fra, hvad en Mand, der eier en Gaard, og som arbejder med en betydelig Capital foruden sin personlige Virksomhed, kan have, navnlig naar han befinder sig i en lykkelig Stilling, til, hvad en Mand kan have, naar han kun har sin personlige Virksomhed at støtte sig paa uden nogen Capital. Man kan dog vel heller ikke forlange, at den, som har en Capital, ikke skal have Renter af den. Og uagtet jeg ikke kan bedømme Omfanget af de Fordringer og navnlig af de aandelige Fordringer, der kunne gjøres fra Embedsmændens Standpunkt, saa troer jeg dog, at den Pension, der er foreslaaet under Nr. 5 og 6, i Almindelighed giver et saa stort Spillerum, at det der ved kan siges at være taget tilbørligt Hensyn til disse Fordringers Tilfredsstillelse indenfor rimelige Grændser.

J. Andersen: Jeg vil blot udtale min Anskuelse om Forholdet mellem de Nydende og Ydende. Det er vel ikke mig, der har reist Spørgsmaalet derom, men jeg finder dog, at jeg ogsaa bør udtale mig om samme. Lad os tage tvende Mænd, en Embedsmand og en Privatmand, og lad os antage, at hver af dem har 1,000 Rd. i Indtægt. Privatmanden kan være nu Haandværksmand eller Jordbruger, har 1,000 Rd. ved at arbejde i sit Haandværk eller i sin Jord, medens Embedsmanden har de 1,000 Rd. for at røgte sin Embedsgjerning. Hver af dem staaer altsaa med 1,000 Rd. i sin Haand. Men, medens Embedsmanden kan bruge sine 1,000 Rd. til sine Fornødenheder, saa skal den Anden først yde Staten sine Skatter osv., førend han har Noget at leve af, og saaledes troer jeg, at der virkelig bliver en Forskjel imellem dem.

Ordføreren: Med Hensyn til den sidste ærede Talers Uttringer skal jeg blot gjøre opmærksom paa, at Embedsmændene jo ogsaa betale Skat. Troer det ærede Med-